

Studio Muzyki Elektroakustycznej Akademii Muzycznej
w Krakowie **SME**
Polskie Stowarzyszenie Muzyki Elektroakustycznej
PSeME
Confederation de Musique Electroacoustique
CIME/ISEM

50-lecie Polskiej Muzyki Elektronicznej

2 rocznica powstania Polskiego
Stowarzyszenia Muzyki Elektroakustycznej
7 maja 2007, godz. 19.30
Bunkier Sztuki, pl. Szczepański 3a

wykonawcy:

Mariusz Pędziałek – obój
Improvising Artists w składzie:

Miho Iwata - taniec

Michał Dymny – gitara

Rafał Drewniany – elektronika

Rafał Mazur – gitara basowa

program:

GlobalMix – instalacja (1998)

Magdalena Długosz – Mictlan I (1987 SEPR)

Włodzimierz Kotoński – Mikrostruktury (1963 SEPR)

Andrzej Dobrowolski - Muzyka na taśmę
magnetofonową i obój solo (1968 SEPR)

Elżbieta Sikora – Flashback (1996 GRM)

Józef Patkowski/Krzysztof Szlifirski –
muzyka do filmu *Czas Przemiany* (1968)

Eugeniusz Rudnik – Ready Made
(1973, SEPR)

Bogusław Schaeffer - Proietto na obój, rożek
angielski i taśmę stereo (1972 SEPR)

Andrzej Biezan/Krzysztof Knittel –
Polygamy (SEPR)

Marek Chołoniewski/Marcin

Wierzbicki/Ryan Ingebritsen

GPS-Trans 8 (Kraków, Chicago, Luksemburg 2007)

Global Mix – zbiorowa kompozycja internetowa zainicjowana w 1998 roku, znosząca prawa autorskie, wykonywana publicznie, ostatnio w formie instalacji interaktywnej dostępnej dla publiczności.

Magdalena Długosz ur. 23 marca 1954, Kraków. Ukończyła kompozycję w Akademii Muzycznej w Krakowie pod kierunkiem Krystyny Moszumańskiej-Nazar (1978), a także teorię muzyki u Józefa Patkowskiego. Od 1979 prowadzi zajęcia dydaktyczne w Studiu Muzyki Elektroakustycznej Akademii Muzycznej w Krakowie. Tu zrealizowała swoje pierwsze utwory. Kolejne powstawały w Studiu Eksperymentalnym Polskiego Radia w Warszawie, EMS w Sztokholmie, EAS w Bratysławie, Studiu GRAME (Groupe de Recherche Appliquée en Musique Electroacoustique) w Lyonie. Utwory Magdaleny Długosz wykonywane były na festiwalach muzyki współczesnej w Polsce (Warszawa, Poznań, Wrocław, Gdańsk, Kraków) i za granicą (Norymberga, Kolonia, Berlin, Drezno, Hamburg, Sztokholm, Oslo, Bratysława, Lyon, Seul, Taegu, Waszyngton, Strasburg, Stuttgart, Bourges, Lwów, Mińsk). Od 1999 jest członkiem Komisji Repertuarowej Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”.

Włodzimierz Kotoński, kompozytor i pedagog; ur. 23 sierpnia 1925, Warszawa. Studiował kompozycję w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie w klasie Piotra Ryty (1945-51) oraz – prywatnie – u Tadeusza Szelińskiego (1950-51). W latach 50-tych prowadził badania nad polską muzyką ludową w Państwowym Instytucie Sztuki; ich owocem stała się książka pt. *Góralski i zbójnicki* (PWN, Kraków 1956). W latach 1957-61 uczestniczył w Międzynarodowych Kursach Wakacyjnych Nowej Muzyki w Darmstadt.

W okresie tym rozpoczął eksperymenty z transformacją dźwięku przy użyciu elektroniki. Efektem poszukiwań nowego brzmienia była pierwsza w Polsce kompozycja elektroniczna – *Etiuda na jedno uderzenie w talerz* (1959). Od 1958 kompozytor należy do stałych współpracowników Studia Eksperymentalnego Polskiego Radia. Pracował również w innych ośrodkach muzyki elektronicznej – w studiu Westdeutscher Rundfunk w Kolonii (1966-67), w Groupe de Recherches Musicales ORTF w Paryżu (1970), w studiu Südwestfunk Baden-Baden we Freiburgu (SWF – 1979), a także w Stiftelsen Elektroakustik Musik i Sverige w Sztokholmie (EMS – 1984) i w Groupe de Musique Expérimentale de Bourges (GMEB – 1986). W latach 1970-71 przebywał w Berlinie jako stypendysta Deutscher Akademischer Austauschdienst. Od 1967 do 1995 był wykładowcą kompozycji w Akademii Muzycznej w Warszawie (od 1972 jako docent, od 1983 jako profesor nadzwyczajny, od 1990 – profesor zwyczajny) oraz kierował Studium Muzyki Elektronicznej tejże uczelni. Studentami jego byli m.in. tacy kompozytorzy, jak: Paweł Szymański, Hanna Kulenty, Stanisław Krupowicz, Tadeusz Wielecki, Edward Sielicki i Jacek Grudziń. Jako profesor gościnny wykładał również kompozycję i muzykę elektroniczną w Królewskiej Akademii Muzyki w Sztokholmie (1971), w State University of New York w Buffalo (1978), w University of Southern California w Los Angeles (1982), w Rubin Academy of Music w Jerozolimie (1990) i w Seulu (1994-95). W latach 1974-76 był naczelnym redaktorem muzycznym Polskiego Radia oraz naczelnym dyrektorem muzycznym Polskiego Radia i Telewizji. W 1983 został prezesem Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej (polskiej sekcji ISCM/SIMC); funkcję tę pełnił do 1989. Włodzimierz Kotoński został uhonorowany wieloma nagrodami. Jest m.in. członkiem honorowym Związku Kompozytorów Polskich oraz Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej. Jest także członkiem założycielem Polskiego Stowarzyszenia Muzyki Elektroakustycznej. Włodzimierz Kotoński, klasyk muzyki elektroakustycznej, pierwszy współpracownik założonego w 1957 roku Studia Eksperymentalnego Polskiego Radia, ważnego dla światowej muzyki ośrodka twórczości na taśmę. Był autorem pierwszego powstałego w Polsce autonomicznego utworu na taśmę - *Etiuda konkretna (na jedno uderzenie w talerz)*. Jest też autorem fundamentalnej książki *Muzyka elektroniczna* wydanej w 1989 roku.

Andrzej Dobrowolski, kompozytor i pedagog; ur. (1921, Lwów, zm. 1990, Graz). W okresie okupacji studiował grę na organach u Bronisława Rutkowskiego, na klarnecie u Ludwika Kurkiewicza i śpiew u Stefana Belina-Skupiewskiego w Konserwatorium Warszawskim. W latach 1945-51 kontynuował naukę w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Krakowie pod kierunkiem Stefania Łobaczewskiej w zakresie teorii oraz u Artura Malawskiego – kompozycji. Od 1947 do 1954 wykładał przedmioty teoretyczne w Państwowym Liceum Muzycznym w Krakowie i krakowskiej Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej. Następnie, w latach 1954-76, był wykładowcą teorii (na stanowisku docenta) w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie, gdzie od 1964 roku prowadził także klasę kompozycji. Od 1976, mianowany profesorem zwyczajnym, wykładał w Hochschule für Musik und darstellende Kunst w Grazu. Był tam profesorem klas kompozycji i muzyki elektronicznej. Od 1979 pełnił również funkcję dziekana Wydziału Kompozycji, Teorii i Dyrygentury tejże uczelni. Dobrowolski współpracował ponadto ze Studium Eksperymentalnym Polskiego Radia w Warszawie oraz z Institut für Elektronische Musik przy Hochschule für Musik w Grazu. W 1969 został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. W 1971 otrzymał Nagrodę Ministra Kultury i Sztuki, w 1972 – Nagrodę Związku Kompozytorów Polskich za całokształt działalności artystycznej, a w 1990 – Nagrodę Muzyczną Rządu Szwajcarii im. Johanna Josepha Fuxa. Andrzej Dobrowolski jest autorem pracy teoretycznej pt. *Metodyka nauczania harmonii w szkołach muzycznych II stopnia* (PWN, Kraków 1967). Kiedy w 1958 roku powstało w Warszawie jedno z pierwszych na świecie studiów muzyki na taśmę – Studio Eksperymentalne Polskiego Radia - Andrzej Dobrowolski był jednym z pierwszych jego użytkowników. On też, wraz z Włodzimierzem Kotońskim, Zbigniewem Wiszniewskim i Bogusławem Schaefferem, odegrał w dziejach polskiej muzyki na taśmę czołową rolę, wytyczając kierunki jej rozwoju aż do lat siedemdziesiątych XX wieku. Twórczość elektroakustyczna nie była dominującą formą artystycznej wypowiedzi Andrzeja Dobrowolskiego. Przez całe życie uprawiał różne gatunki muzyczne, ale nawet na terenie czystej muzyki symfonicznej odnalazł można brzmienia „elektroniczne”, uzyskane poprzez zabiegi odkonwencyjonalizujące tradycyjną strukturę dźwiękową orkiestry.

Elżbieta Sikora, kompozytorka; (ur. 1943, Lwów). Ukończyła studia na Wydziale Reżyserii Muzycznej u Antoniego Karużasa w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie. W latach 1968-70 studiowała muzykę elektroakustyczną w paryskiej Groupe de Recherches Musicales pod kierunkiem Pierre'a Schaeffera i François Bayle'a. Po powrocie do Warszawy odbyła studia kompozytorskie w klasie Tadeusza Bairda i Zbigniewa Rudzińskiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej. W tym czasie wraz z Krzysztofem Knittlem i Wojciechem Michniewskim utworzyła grupę kompozytorską KEW, z którą występowała na koncertach w Polsce, Szwecji, Austrii i Niemczech. Od 1981 mieszka w Francji. Uczestniczyła w kursie muzyki komputerowej w IRCAM, uzupełniła naukę kompozycji u Betsy Jolas. Jako stypendystka Rządu Francuskiego, miasta Mannheim i Fundacji Kościuszkowskiej pracowała pod kierunkiem Johna Chowninga w Centrum Badań Komputerowych Muzyki i Akustyki (CCRMA) przy Stanford University w Kalifornii. Obecnie jest profesorem Konserwatorium w Angoulême, gdzie prowadzi zajęcia z kompozycji muzyki elektroakustycznej oraz warsztaty dźwiękowe w Ecole Supérieure de l'Image w Angoulême. Elżbieta Sikora jest laureatką wielu nagród. Utwory Elżbiety Sikory wykonywane były w większości krajów Europy i w Stanach Zjednoczonych, m.in. na festiwalach w Avignon, Festival Estival de Paris, Dresdner Festspiele, Fylkingen w Sztokholmie, GMEB w Bourges oraz na „Warszawskiej Jesieni”.

Józef Patkowski, muzykolog i kompozytor; ur. 15 listopada 1929, Wilno; zm. 26 października 2005, Warszawa. W 1953 ukończył studia muzykologiczne u Zofii Lissy na Uniwersytecie Warszawskim, przedstawiając pracę magisterską *Znaczenie prawidłowości akustycznych w badaniach muzykologicznych*. Jednocześnie, w latach 1950-53 studiował fizykę na tej samej uczelni. W latach 1954-57 był konsultantem muzycznym w Teatrze Polskiego Radia, a w latach 1955-79 w Wytwórni Filmów Dokumentalnych w Warszawie. Od 1952 prowadził też działalność dydaktyczną z zakresu akustyki, technologii muzyki elektroakustycznej i estetyki muzyki XX w. – od 1952 do 1972 był asystentem, od 1974 do 1995 starszym wykładowcą, później docentem kontraktowym w Zakładzie Muzykologii Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1992-2000 był także wykładowcą w Akademii Muzycznej w Katowicach, a w latach 1995-2000 profesorem nadzwyczajnym Akademii Muzycznej w Krakowie. W

1957 założył Studio Eksperymentalne Polskiego Radia, którym kierował do 1985. W 1974 założył i prowadził do 2000 Studio Muzyki Elektroakustycznej Akademii Muzycznej w Krakowie. W latach 1959-69 realizował wspólnie z Anną Skrzyżną cykl audycji radiowych poświęcony muzyce współczesnej pt. *Horyzonty muzyki*. Na początku lat 60. wraz z grupą muzyków – Zygmuntem Krauze, Tomaszem Sikorskim, Zbigniewem Rudzińskim i Johnem Tilbure, zainicjował i zorganizował serię koncertów muzyki awangardowej *Warształ muzyczny*. Wygłaszał w kraju i za granicą wiele wykładów dotyczących muzyki elektroakustycznej i polskiej muzyki współczesnej, m.in. w latach 1969-70 w Center for Advanced Study na University of Illinois w Urbanie, w 1979 w Technische Universität w Berlinie Zachodnim, poza tym na wielu konferencjach oraz kursach muzyki współczesnej i elektroakustycznej, m.in. w Niemczech (Darmstadt, Berlin), Anglii (Dartington), Stanach Zjednoczonych, Francji (Institut de Recherche et Coordination Acoustique/Musique), Szwecji i na Słowacji. Wielokrotnie zasiadał w jury międzynarodowych konkursów kompozytorskich, m.in. w Bourges (w latach 1977-81 i w 1984 – Concours International de Musique et d'Art Sonore Electroacoustiques) oraz Sztokholmie. Był członkiem i przewodniczącym komisji programowej Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”. W latach 1979-85 był prezesem Związku Kompozytorów Polskich, w latach 1985-96 sekretarzem generalnym Polskiej Rady Muzycznej przy UNESCO. Od 1989 do 1995 sprawował funkcję prezesa Towarzystwa Muzycznego im. Karola Szymanowskiego. W latach 1983-84 konsultował muzycznie projekt artystyczny *Presences Polonaises* w Paryżu i 4 x *Paryż* w Warszawie. W latach 60-tych razem z Krzysztofem Szlifirskim tworzył muzykę do filmów o charakterze dokumentalno-impresyjnym, filmów fabularnych, a także spektakli teatralnych. Józef Patkowski był członkiem honorowym Związku Kompozytorów Polskich (od 1987), Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej (od 1995) oraz Deutsche Gesellschaft für Elektroakustische Musik (od 1999). Został uhonorowany wieloma nagrodami i odznaczeniami, m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1964), doroczną Nagrodą ZKP (1974), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1972), Nagrodą Ministra Kultury i Sztuki (1998), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1999).

Krzysztof Szlifirski (ur. 1934, Warszawa). Studia z zakresu elektroakustyki ukończył na Politechnice Warszawskiej. W latach 1957-1958 studiował teorię filmu w Państwowym Instytucie Sztuki w Warszawie. Krzysztof Szlifirski związał się z Akademią Muzyczną im. Fryderyka Chopina w 1962, prowadząc początkowo wykłady zleczone, a w 1971 został starszym wykładowcą. Kwalifikacje artystyczne II stopnia uzyskał w 1990, stanowisko profesora nadzwyczajnego w 1992, tytuł profesora w 1997, a stanowisko profesora zwyczajnego w 1998. Prowadził wykłady z zakresu historii, estetyki i realizacji muzyki elektroakustycznej, realizacji efektu dźwiękowego i akustyki muzycznej. Wykładał także na Uniwersytecie Warszawskim (1977-1978) i Uniwersytecie Śląskim (1978-1981). W 1998 jako *visiting professor* prowadził wykłady w Southwest Texas State University. W latach 1981-1985, 1990-1996 i 1999-2002 prof. Szlifirski piastował stanowisko Dziekana Wydziału Reżyserii Dźwięku, a w latach 1996-1999 stanowisko Prodziekana. W 2002 został kolejny raz wybrany na Dziekana Wydziału. Działalność artystyczna prof. Szlifirskiego związana jest od 1958 ze Studium Eksperymentalnym Polskiego Radia, którego był współtwórcą i wieloletnim wiceszefem, a którym kieruje od 1999. Komponował muzykę do filmów, sztuk teatralnych, słuchowisk radiowych i spektakli telewizyjnych, w większości wspólnie z Józefem Patkowskim. Jako reżyser dźwięku współpracował m.in. z takimi kompozytorami jak Krzysztof Penderecki, Włodzimierz Kotoński, Andrzej Dobrowolski, François-Bernard Mâche. Uczestniczył w wielu międzynarodowych konferencjach muzyki elektroakustycznej. Był także członkiem grupy ekspertów EBU (European Broadcasting Union) zajmującej się subiektywną oceną nagrań. Brał też udział w Międzynarodowych Kursach Muzyki Współczesnej w Darmstadt (1963). Jest autorem publikacji z dziedziny muzyki elektroakustycznej i oceny jakości nagrań muzycznych oraz autorem angielsko-polskiego słownika terminologii nagrań dźwiękowych Pro Audio.

Eugeniusz Rudnik, kompozytor i reżyser dźwięku; (ur. 1933, Nadkole). W 1967 ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od 1955 pracuje w Polskim Radiu w Warszawie, a od 1958 – w Studium Eksperymentalnym Polskiego Radia. W latach 1967-68 pracował w Studiu Muzyki Elektronicznej Westdeutscher Rundfunk w Kolonii. Od 1974 do 1975 prowadził ćwiczenia z technologią muzyki elektroakustycznej w Akademii Muzycznej w Warszawie, w latach 1994-95 wykładał w Centrum Dziennikarstwa w Warszawie. Był pierwszym w Polsce realizatorem muzyki elektroakustycznej i współtwórcą tzw. polskiej szkoły muzyki elektroakustycznej. Współpracował przy realizacji wielu utworów elektroakustycznych, instalacji muzycznych oraz muzyki filmowej m.in. Krzysztofa Pendereckiego, Andrzeja Markowskiego, Włodzimierza Kotońskiego, Bogusława Schaeffera, Stanisława Radwana, Andrzeja Dobrowolskiego, Arne Nordheima. Jest autorem bądź realizatorem ilustracji muzycznych do spektakli Teatru Polskiego Radia, Teatru Telewizji, ok. 300 ilustracji muzycznych do filmów. Jego utwory emitowane były w programach radiofonii polskich i zagranicznych, a filmy i programy telewizyjne z jego muzyką pokazywane w mediach polskich i zagranicznych.

Bogusław Schaeffer, kompozytor, muzykolog, dramaturg, grafik i pedagog; (ur. 1929, Lwów). Muzyką zaczął interesować się bardzo wcześnie. W latach 1946-49 uczył się gry na skrzypcach i teorii muzyki w Opolu. Potem, w latach 1949-53 studiował kompozycję u Artura Malawskiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Krakowie. Jednocześnie w 1949 podjął studia muzykologiczne pod kierunkiem Zdzisława Jachimeckiego na Uniwersytecie Jagiellońskim; obszerną pracę dyplomową o Witoldzie Lutosławskim napisał w 1953. Jeszcze w latach studenckich skomponował *Poezje Guillaume'a Appolinaire'a* na sopran i orkiestrę (1949) oraz awangardową *Muzykę na kwartet smyczkowy* (1954). Edukację muzyczną uzupełnił w 1959 u Luigi'ego Nono. Po ukończeniu nauki zajmował się nie tylko kompozycją, ale także muzykologią. W latach 1952-57 pracował w dziale muzycznym Polskiego Radia w Krakowie, w 1953 – w Polskim Wydawnictwie Muzycznym, w 1957 – jako zastępca redaktora naczelnego Ruchu Muzycznego, w latach 1954-58 – jako wykładowca w Instytucie Muzykologii Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od 1957 poświęca się głównie komponowaniu. Od 1963 jest wykładowcą kompozycji w Akademii Muzycznej w Krakowie. Kursy z zakresu współczesnej kompozycji prowadził

także w Salzburgu, Yorku i Middelburgu. W 1965 podjął współpracę ze Studium Eksperymentalnym Polskiego Radia w Warszawie, gdzie powstają jego kompozycje elektroniczne. W latach 1967-73 był redaktorem naczelnym periodyku "Forum Musicum" (ukazało się 16 zeszytów). W 1970 otrzymał tytuł doktora nauk filozoficznych na Uniwersytecie Warszawskim. Od 1985 jest również profesorem kompozycji w Hochschule für Musik und darstellende Kunst „Mozarteum” w Salzburgu. Należy do Stowarzyszenia Artystycznego „Grupa Krakowska”. Bogusław Schaeffer od 1955 obok kompozycji i muzykologii zajmuje się także dramaturgią. Do 1994 napisał 29 sztuk teatralnych, które zostały przetłumaczone na 16 języków. Od 1969 odbyło się około 60 jego koncertów monograficznych, m. in. w Oslo, Amsterdamie, Princeton, Meksyku, Salzburgu, Stambule, Berlinie i Wiedniu. Zdobył nagrody na wielu konkursach kompozytorskich. W 1987 na Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych we Wrocławiu otrzymał nagrodę za twórczość dramaturgiczną. W 1995 został członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej (polskiej sekcji ISCM/SIMC), zaś w 2003 członkiem honorowym Związku Kompozytorów Polskich. Bogusław Schaeffer jest autorem kilkunastu książek o muzyce współczesnej.

Krzysztof Knittel kompozytor i wykonawca; (ur. 1947, Warszawa). Studiował reżyserię dźwięku, kompozycję (u Tadeusza Bairda, Andrzeja Dobrowolskiego i Włodzimierza Kotońskiego) oraz muzykę komputerową (u Lejarena Hillera) w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie. Od 1973 współpracuje ze Studium Eksperymentalnym Polskiego Radia. W latach 1974-75 studiował programowanie w Instytucie Matematycznym Polskiej Akademii Nauk. W 1978 pracował w The Center of the Creative and Performing Arts w Buffalo. Jest współzałożycielem grup twórczych: Grupy Kompozytorskiej KEW – z Elżbietą Sikorą i Wojciechem Michniewskim (1973-76), Cytula Tyfun da Bamba Orkiestra – z Andrzejem Bieżanem, Mieczysławem Litwińskim i Tadeuszem Słudnikiem (1981), Niezależnego Studia Muzyki Elektroakustycznej – m.in. ze Stanisławem Krupowiczem i Pawłem Szymańskim (1982-84), Light from Poland – z poetą Tadeuszem Stawkiem, Mieczysławem Litwińskim i Bogusławem Mizerskim (1985-87), European Improvisation Orchestra (1996-98). W 1986 razem z Piotrem Bikontem i Markiem Choloniewskim założył istniejący do dzisiaj zespół Pociąg Towarowy, a w 1989 – Studio CH&K przekształcone w trio CH&K&K (z Markiem Choloniewskim i Włodzimierzem Kiniorskim; od 1999), od 2004 współtworzy zespół Kawalerowie błotni – m.in. razem z Jerzym Kornowiczem, Ryszardem Latecki i Tadeuszem Wieleckim.

Marek Choloniewski (ur. 1953, Kraków), ukończył studia gry na organach (L. Werner), teorii muzyki i kompozycji (B.Schaeffer) oraz muzyki elektronicznej (J.Patkowski) w krakowskiej Akademii Muzycznej. Od 1976 roku pracuje w Studio Muzyki Elektroakustycznej Akademii Muzycznej w Krakowie (od 2000 roku jako kierownik). W 1977 roku założył Stowarzyszenie Artystycznym Muzyka Centrum, prowadzące głównie działalność koncertową (do końca 2006 r. 485 koncertów). Od 1979 roku jest członkiem Grupy Krakowskiej. Jest założycielem i współtwórcą wielu zespołów: Pociąg Towarowy, Studia MCH, Studia Ch&K (z K. Knittel), grupy CH&K&K (z K. Knittel i W. Kiniorskim), mc² duo (z M. Chyrzyńskim), Double Mark (z M. Polishookiem), Infinity Quartett (z K. Neuringerem, R. Zawelem, R. Mazurem), Natural Plastic (z A. Knoles), Kinetic Trio (z W. Kiniorskim i R. Mazurem) - zespołów prowadzących działalność koncertową i nagraniową. Pisze muzykę instrumentalną i elektroakustyczną, dla radia, filmu i Tv, jest autorem instalacji dźwiękowych i video, projektów audiowizualnych, przestrzennych i sieciowych. Od 1984 r. koncertuje, prowadzi kursy i wykłady w wielu krajach Europy, Azji, Ameryki Płn. i Płd. Jest inicjatorem, dyrektorem artystycznym, koordynatorem i partnerem wielu międzynarodowych projektów artystycznych: seria Audio Art (1987), Festiwal Audio Art (1993), Międzynarodowe Warsztaty Muzyki Współczesnej Kraków/Stuttgart (z M. Hermannem, 1993), Internationale Akademie für Neue Komposition und Audio Art w Tyrolu (z M. Penz van Stappershoef w latach 1993 - 1999), Filmy Nieme z Muzyką Live (1994), GlobalMix (1998), Statek Artystów (2000), GPS-Art (2000), Ensemble Spiel (z S. Meierem i Musik für heute, Hanower, 2003), Bridges i European Modern Orchestra (z K. Kwiatkowskim, 2003 i 2005), Polskie Stowarzyszenie Muzyki Elektroakustycznej (polska sekcja CIME/ISEM, 2005), Polska Sztuka Dźwiękowa w Chinach oraz Chińska Sztuka Dźwiękowa w Polsce (z Dicksonem Dee i Palsecam, 2006 i 2007), PAFME (z B. Boretzem i D. Czerner, 2006), European Course for Musical Composition and Technologies (z IRCAM, 2006). W 2006 otrzymał Nagrodę Honorową ZKP, Nagrodę Ministra Kultury oraz Independent Project Grant fundacji CEC ArtsLink w Nowym Jorku.

Wierzbicki Marcin, kompozytor i pedagog; (ur. 1969, Lublin). W latach 1989-94 studiował kompozycję w klasie M. Borkowskiego w Akademii Muzycznej w Warszawie. Studia uzupełnił na wielu kursach mistrzowskich, m.in. Międzynarodowych Letnich Kursach dla Młodych Kompozytorów w Kazimierzu Dolnym (1991), Międzynarodowych Wakacyjnych Kursach Nowej Muzyki w Darmstadt (1996) oraz kursach muzyki elektroakustycznej organizowanych przez paryski IRCAM: w Krakowie i Helsinkach (2000), Paryżu (2001) i Metz (2004). W 2003 uzyskał stopień naukowy doktora sztuk muzycznych w zakresie kompozycji. Jest laureatem wielu nagród, otrzymał ponadto stypendium DAAD i wielokrotnie stypendium Centre Acanthes. Utwory Marcina Wierzbickiego wykonywane były na wielu festiwalach muzyki współczesnej w kraju i za granicą. Specjalizuje się w muzyce elektronicznej. Od kilku lat zajmuje się interaktywnymi systemami muzycznymi oraz poszukiwaniem możliwości zdalnej (bezprowadzowej) komunikacji w działaniach multimedialnych. Jest także twórcą oprogramowania służącego do interaktywnych działań muzycznych, m.in. MaWe. Od 1994 pracuje w Akademii Muzycznej w Warszawie na stanowisku adiunkta i prowadzi zajęcia w Studiu Muzyki Komputerowej. Był wykładowcą wielu międzynarodowych warsztatów. Jest członkiem założycielem oraz członkiem Zarządu Polskiego Stowarzyszenia Muzyki Elektroakustycznej (PSeME), będącego częścią Międzynarodowej Konfederacji Muzyki Elektroakustycznej (CIME).

GPS-Trans 8 jest pierwszym interaktywnym działaniem audiowizualnym integrującym przestrzenie miejskie zaangażowane w dotychczasowych projektach GPS-Trans (2000-2007). 4 audiowizualne nagrania ulic Chicago, Krakowa, Luksemburga i Warszawy wyświetlane na 4 ekrany w galerii Bunkier Sztuki w Krakowie kontrolowane są na żywo przez 3 samochody z zainstalowanymi systemami GPS poruszającymi się równocześnie w Chicago, Luksemburgu i Krakowie. Materiał wideo stanowi dynamiczną partyturę wykonywaną przez zespół Improvising Artists składający się z tancerki i 3 muzyków.